

Attiecības pārmaiņu laikmetā

Mums katram ir mērķtiecīgi jāiet arvien dziļāk sevis un savstarpējo attiecību izpratnē, jo tikai tādējādi spēsīm pilnvērtīgi un laimīgi dzīvot šajā sabiedrībā, veidot kvalitatīvas un auglīgas attiecības ar dzimtu, partneri un bērniem. Par to, kādas ir būtiskākās laikmetu pārmiju tendences, kas ir laimīgu attiecību pamatā un kādu nākotnes sabiedrību veido jaunajā laikmetā dzimušie bērni, aicinu praktizējošu speciālisti bērnu psiholoģijā un pedagoģijā, hiromanti un starptautiskā vēdiskās kultūras centra ATMA organizatori - Natāliju Čehovsku. Sarunu sākam pavisam līgani par to, kas tad īsti ir ģimenes modelis un kāds tas ir mūsu sabiedrībā.

Par pareizu tiek uzskatīts tas, ka sieviete iziet pie vīra (tiešā tulkojumā no krievu valodas „замужем” - aiz vīra). Tas nozīmē, ka viņa atrodas vīra aizsardzībā. Vēdiskajās tradīcijās, Indijā ir tā, ka sieviete sākotnēji atrodas mātes un tēva paspārnē, un, kad pienāk laiks, tēvs un māte savu meitu ļoti saudzīgi nodod vīra un vīra ģimenes rokās, kur viņai jājūtas pilnībā aizsargātai. Ko nozīmē aizsardzība indiešu skatījumā? Aizsargāta sieviete Indijā ir tāda, kura saprot, ka, jā, viņai ir pienākumi attiecībā pret bērniem, vīru, ģimeni, un viņa tos veic, bet, pirmkārt – viņai nav stresa, tādēļ, ka atbildība par ģimenes uzturēšanu negulstas uz viņas pleciem. Otrkārt, pilna atbildība par viņas pašas bērnu audzināšanu arī nav tikai un vienīgi viņas rūpe, tā ir daļa no procesa, kurā aktīvu dalību ņem dzimta – gan vīra, gan sievas vecāki. Katrs saprot atbildības līmeni, jo Indijā nav pensijas, un vecāki ļoti aktīvi iesaistās savu bērnu dzīvē un tiem palīdz, jo bērni viņus uztur. Indijā sievietes atbildība tiek pilnībā sadalīta starp radniekiem. No vienas puses, tas ir labi, no otras – viņa zaudē savu brīvību, jo līdzās viņai dzīvo vēl daudzi citi cilvēki un pielāgošanās ne vienmēr ir viegla. Toties tāda psiholoģiskā slodze, kāda ir rietumu sievietēm, indietēm nav. Kas notiek pie mums? Mēs esam dzimuši rietumos un mums gribas realizēt sevi šajā pasaulē. Ar harmonisku ģimeni vien mums ir par maz. Mēs it kā saprotam, ka, jā, tas ir ļoti svarīgi, tas ir tāds kā sievietes kodols, bet no otras puses, mēs vēlamies realizēties sociumā, mums tas nav mazsvarīgi. Mēs vēlamies par kaut ko kļūt, mūs vada sociālā aktivitāte. Un sievietei ir pietiekami sarežģīti atrast līdzsvaru starp sabiedrisko darbību un ģimeni. Kāpēc? Jo sabiedrība dod mums brīvību un neatkarību, kuru mēs arī vēlamies, toties ģimene sniedz mums laimi (ja dod). Tas ir tāds ļoti interesants balanss. Kā tad ir ģimenē un ar

vīriešiem? Vīrietis ir būtne, kuru vislielākajā mērā vada Saule, viņa personīgās ambīcijas. Vīrieši atzīst, ka precas, pirmkārt jau tādēļ, lai radītu harmoniskus apstākļus personīgās realizācijas nodrošināšanai. Tas ir, jebkurai sievietei, lai kāda arī viņa būtu - brīnišķīga, aktīva, sabiedriska, spilgta, saulaina, organizatoriska, ar līdera iezīmēm, - viņai ir jāsaprot, - ja viņa iziet pie vīra, tad vīrs cer, ka, pirmkārt, viņa būs „aiz vīra” un viņa saskatīs vīrā līderi, - spožāko no Saulēm, diženāko no ērgļiem, - apbrīnos viņu it visā un visādi centīsies palīdzēt vīram realizēt viņa ieceres. Ja sieviete to nesaprot, cenšas realizēt savas ieceres, vai arī cenšas būt līdzvērtīga vīram, - jebkurā gadījumā ģimenē attīstās disharmonija, tāpēc, ka cieš vīra Ego.

Kas notiek ar vīru, ja sieviete ir aktīva, darbojas pati savā lauciņā?

Viņš jūt zaudējumu un ģimene izjūk. Rodas konkurence starp Saulēm, ja sieviete ir spēcīga. Sievietes dabā ir atrast vīrieti, kurš ir spēcīgāks nekā viņa, vīrieti, ar ko viņa var lepoties. Mēs nevēlamies līdzvērtīgu vīrieti, mēs vēlamies vīrieti ar perspektīvu. Mūsu šodienas sabiedrībā, no hiromantijas un astroloģijas viedokļa skatoties, es redzu, ka sievietes ir ļoti spēcīgas, viņām ir spilgtas planētas, viņas ir pašas spilgtas, pašpietiekamas.

Viņas pašas ir kā Saules.

Tur jau tā lieta un tur arī ir problēma. Viņas pašas ir Saule, viņām ir labvēlīgs Marss, bet vīrietim sadarboties ģimenē kā līdzvērtīgam ar sievieti ir grūti, jo viņa Ego ir lielāks. Ir ļoti svarīgi, lai sieviete saprastu šo aspektu, vēlas viņa to vai ne, jebkura viņas sociālā realizācija izsauks vīrietī konkurences aspektu, bet konkurence ģimenē, tas ir slikti. Tas ir mūsdienu dzīves sarežģītais moments, rast šo harmoniju. Un nerealizēties tu arī nevari, jo tev ir aktīvas planētas, savs uzdevums, sava misija, kura tev rāda virzienu, un tev IR jārealizējas. Tādēļ ir jāpaliek pašai sev, jāmeklē dažādas metodes, ar kuru palīdzību var kaut kādā veidā radīt harmonisku situāciju ģimenē. Metožu ir daudz, sākot vienkārši no kulinārijas – ar gatavošanas palīdzību ietekmēt mīļotā vīrieša apziņu, tādējādi viņu atslābinot. Nu, un beidzot ar visām citām sieviešu metodēm, ar kuru palīdzību gudra sieviete vienmēr spēs radīt harmonisku atmosfēru.

Tas nozīmē, ka izmantojot šādas metodes, viņa var palikt Saule un turpināt sevi realizēt?

Protams. Viņa pastiprina Venēru, savu sievišķo pirmssākumu. Viņai ir jāsaprot, ka Saule - spoža un aktīva, viņa ir sabiedrībā, un tur viņa var būt tāda, kāda vien vēlas būt. Bet, atgriežoties mājās, ģimenē, viņai ir jābūt *Venēriņai*, ļoti sievišķīgai būtnei, un jācenšas kultivēt šo savu sievišķās dabas daļu ģimenē, tādējādi, mājiniēki būs apmierināti. Kāpēc? Tāpēc, ka visiem ir vajadzīga Venēra. Vīrietis precas, lai sieviete viņu atslābinātu, nevis radītu spriedzi ar konkurenci. Sākotnēji, kad vīrietis ienāk ģimenē, viņš cer, ka sieviete kā Venēra, apņems viņu ar mājīgumu. Bet sieviete jau pati arī to vēlas, ka viņu kāds tā aprūpētu, nu un, ja mēs vēlamies gan vienu gan

otru, tad mums ir jākultivē ģimenē Venēra. Kas ir īpašs tieši Latvijā šajā jautājumā? Pirmkārt, jūs dzīvojat apbrīnojami „venēriskā” valstī salīdzinājumā ar citām valstīm, varbūt vienīgi Itālija un Francija var šajā ziņā ar Latviju sacensties. Latvijā viss ir izsmalcināti caustrāvots ar Venēru, ar labu gaumi, ar cilvēku vēlmi baudīt. Un jebkura sieviete un arī vīrietis, kuri ierodas Latvijā, to simts procentīgi jūt. Cilvēkiem, kuri ir piedzimuši šeit, viņiem jau kopš dzimšanas piemīt noteikti Venēras standarti. Tas nozīmē, ka Latvijas vīriešiem ir laba Venēra; piedzimstot Latvijā, viņi automātiski to iegūst. Pat tad, ja karmiski ģimenēs tādas nav, tad piedzimstot Rīgā, tu tādu saņem automātiski. Tāpēc visām rīdziniecēm ir pietiekami sarežģīti, jo viņas pašas ir estētes, tas nozīmē, ka Venēra prasa labu algu (tātad vajag daudz strādāt); sieviete ir izvēles priekšā – Venēra neļauj viņai nolaisties līdz kaut kādam zemākam līmenim, jo viņai obligāti vajag vismaz tādu līmeni kā vecākiem vai augstāku. No otras puses, arī vīrietim ir augsti Venēras standarti, attiecīgi - prasības uz estētisku mājas vidi. Rīdziniecēm ir grūti, es to redzu. Un kas notiek ar vīriešiem? Vīrietis ar šādu Venēru saka, - mīļā, lai kas arī būtu, tev ir jābūt skaistai, es vēlos gūt baudījumu no tevis ģimenē, un lepoties arī ar bērniem, un ar skaistu māju, un gardām vakariņām. Augsti standarti pieprasa lielu piepūli, tādēļ sievietes ir mobilizējušās: viņai gan darbā ir kā karalaukā, gan ģimenē kā kara laukā. Un, likumsakarīgi, visām sievietēm rodas viens jautājums – kur smelties enerģiju? Viņas visu saprot, ir apķērīgas, estētiskas, skaistas, cenšas par sevi parūpēties, bet – nepietiek enerģijas visiem dzīves aspektiem. Augtus standartus dod Venēra, nevis Saule. Piemēram, pār Maskavu valda Saule, un ir vieglāk, bet Rīga ir ļoti estētiska pilsēta. Un šī estētika nu nekādi nedod iespējas cilvēkam nolaisties zemāk par savu līmeni. Šeit arī rodas kredīti, jo – es taču nevaru atļauties būt sliktāks, dzīvot zemāk par tiem nospraustajiem standartiem, kurus esmu pelnījis.

Kas notiek ar vīriešu enerģiju, ja ir tāda Venēra?

Samazinās Marsa ietekme. Bet sievietēm – palielinās. Un tas nozīmē, ka rodas disbalanss.

Kāda ir izeja no tā?

Skaitīt mantras. Es arī esmu meklējusi līdzsvaru starp savu nodarbošanos, ģimeni, meitas ģimeni, Atma centru. Sanāk tā, ka man ir daudzas ģimenes. Viena ģimene ir Atma centrs, tur ir daudz mācekļu un visi dažādās valstīs, ar atšķirīgu mentalitāti, bet problēmas visiem ir vienas un tās pašas. Un ir jāmeklē līdzsvars. Mums ir jāsaprot, ka kopējā tendence pasaulē ir sekojoša, - jo stiprākas kļūst sievietes, jo vairāk atbildības tās uzņemas, jo vājāki kļūst vīrieši!

Latvijā sievietes jau sāk to apzināties. Viņas joprojām aktīvi darbojas sabiedrībā, bet viņas sāk saprast sievietes lomu, cik tā ir nozīmīga ģimenē. Bet tik un tā ir tā – „es saprotu, bet kā to izdarīt?”

Tā, kā to dara Indijā! Kur ir mūsu problēma, kāda ir Marsa loma šajā situācijā? Marss kopā ar Saturnu, tās ir divas planētas, kas liek kontrolēt situāciju. Esmu daudz domājusi par to, ar ko no mums atšķiras indiešu sievietes. Viss ir ļoti vienkārši: ja, piemēram, Indijā vīrs nav atnesis naudu, bet viņai ir jāgatavo, tad viņa pagatavos tieši tik, cik ir un pat to, kas nav, un viņš ēdīs tieši tik, cik ir atnesis. Un tāpat arī bērni. Un viņa apsēdīsies, skatīsies uz to, cik maz ir ēdiena, bēdāsies un raudās. Viņai nebūs prātā iet un nopelnīt, un kompensēt šo trūkumu. Indietes nedala atbildību ar vīru par ģimenes uzturēšanu. Bet mēs automātiski sākam iesaistīties un to darām. Tā ir mūsu, rietumu sieviešu tendence. Bet indietēm šāda doma pat prātā nenāks un arī vīram neienāks prātā likt viņai iet un pelnīt. Jo tas skaitās kauns, kad sieviete nopelna priekš ģimenes, tas nozīmē, ka vīrs kaut ko dara nepareizi. Tas nav pieņemts sabiedrībā. Un katrs tēvs un māte, kuri audzina meitu un izdod pie vīra, dod līdzīgu noteiktu pūru, bet tai pašā laikā viņi zin, ja viņu meitai būs jācieš bads, tā nebūs viņas vaina. Ja badu cieš viņas bērni, arī tad tā nav viņas vaina, vainīgs ir vīrs. Mums ir citādāka situācija. Kad mēs redzam, ka vīrietim ir grūti, ko mēs darām? Mēs viņam sniedzam palīdzīgu plecu, mēs viņu iedvesmojam, mēs uzņemamies daļu atbildības, uzkrājam to uz saviem pleciem, tādējādi vīrietis atslābst un ar prieku pārliet atbildības nastu uz mums (kas pati par sevi nav visai pareiza ideja) un vīrietis degradējas. Tādā veidā mēs saprotam, ka vīrieši ir gatavi dalīt ar mums šo ģimenes karmu. Bet to, cik gatava sieviete ir uzkraut šo nastu sev uz pleciem, viņai ir jāuzdod jautājums pašai sev, neskatoties uz to, cik stipra un cik laba organizatore viņa ir. Mums ir jāsaprot, ka, ja mēs šādi pārņemsim atbildību, mums līdzās esošais vīrietis degradēsies. Protams, lai sieviete justos psiholoģiski stabila, viņai ir vajadzīgs kaut kāds pamats, brīvi resursi, un šāda vēlme ir normāla. Ja mēs strādājam, mums ir vajadzīgas stabilas drošības rezerves, mums tā ir normāla situācija. Indietēm, savukārt, drošības sajūtu sniedz pati stāšanās laulībā: viņas apprecas un tā nauda, kura tiek dāvāta kāzās (un tā ir pietiekami liela summa), tiek vai nu pārskaitīta uz sievas kontu vai pārvērsta dārglietās un kalpo par drošības garantu; ja nu kaut kas notiek ar vīru, viņai būs nauda, lai kādu laiku iztiktu.

Un tajā laikā, kamēr vīrs ir aktīvs un nopelna, tā ir viņas nauda?

Jā, tas ir viņas resurss, viņas drošības garantija. Mazums kas ar vīru notiek. Sabiedrība negaida no sievietes, lai viņa ietu strādāt, bet gan to, lai viņa būtu precējusies. Mūsu sabiedrība no mums gaida, ka mēs strādāsim, būsim labas sievas, labas mammas, un turklāt sociāli aktīvas sievietes. Savā laikā mēs centāmies sasniegt vienlīdzību, tad attīstījās emancipācijas ideja. Bet šī jau vairs nav vienlīdzība, tā ir pavisam cita ideja.

Tur arī slēpjas problēma, mēs pašas visu varam, nopelnīt, firmu vadīt, politikā iesaistīties, bet tanī pašā laikā..

..mēs esam pazaudējušas spēju būt vājai sievietei. Mēs precamies, lai iegūtu atbalstu, lai varētu atļauties būt vājas, bet, ja mēs esam stipras...? Vienkārši katram cilvēkam ir sava izturības robeža, mēs tomēr esam bioloģiskas būtnes. Sievietes ir maksimālistes. Lasot lekcijas, es redzu,

kā sievietes nekavējoties iekļauj dzīvē tās vērtīgās lietas, ko priekš sevis saklausa. Vīrieši ir filosofiskāki. Viņi paklausās, pasaka sev – nu, es jau to zināju, viņa neko jaunu nepateica, - un pēc tam viņi domā. Un reti kurš pielieto praksē dzirdēto. Sievietes ir citādākas, tādēļ ļoti strauji progresē. Sievietēm ir svarīgas šīs drošības rezerves. Austrumu zemēs šo drošības garantu nosaka kastu sistēma: tu neiziesi pie vīra, jo vecāki neizdos tevi pie zemākas kastas vīrieša, kā likums, vīrs būs no tavas vai augstākas kastas. Pie mums pat tāda sistēma nepalīdz.

Tas arī bija viens no jautājumiem. Es to attiecinu vairāk uz dvēselisko līmeni, bet princips ir viens – par to, ka viens no pāra attīstās straujāk. Kur tas noved?

Tas noved pie laulības izjukšanas. Dvēseliskajā līmenī simtprocentīgi. Katrai sievietei ir jāsaprot, ka tiko viņa stājas uz garīguma ceļa, viņai tas obligāti ir jādara kopa ar vīru. Jo, ja viņa iet pa šo ceļu, tad agri vai vēlu tas novedīs pie laulības izjukšanas. Kāpēc? Jo, pirmkārt, mainās gaume, pat attiecībā uz ēdienu; otrkārt, mainās enerģija ģimenē; treškārt, mainās pasaules redzējums, tu sevi un pasauli redzi jau citām acīm. Bet vilkt otru, būt guru priekš vīrieša – ne katrs vīrietis to pieļaus. Ko teiks vīrietis, piemēram, ja viņš pelna – mīļā, es tev pelnu naudu, es tevi nodrošinu, bet tu man mēģini kaut ko mācīt? Un viss, dialogs ir beidzies. Tāpēc es uzdotu šādu jautājumu – kāpēc sievietes tiecas pēc garīgajām paraksēm? Tādēļ, ka pat ar materiālā nodrošinājuma bāzi viņām kaut kas pietrūkst. Un pietrūkst tāds viens mazumiņš, lai viņa būtu pilnīga un harmoniska. Un, ja vīrietis pats nenodarbojas ar to, tad vīrietim būtu jāsniedz sievietei šis mazumiņš. Bruņinieku laikos visi cilvēki, vai viņi strādāja vai ne, bet viņiem bija kaut kādas attiecības ar Dievu, visi bija reliģiozi. Un tad sieviete redzēja – jā, mans vīrs ir labs biznesmenis, bet mūsu dzīvē ir arī Dievs, un viņa bija mierīga un viņai visa bija pietiekami. Viņa necentās iet uz semināriem, viņa vienkārši bija tradīcijā. Nav vajadzības izgudrot jaunu divriteni, visa problēma ir tajā, ka mums nav ģimeniskas reliģiozās tradīcijas; to, ko Austrumu valstīs ir saglabājušas, mēs esam pazaudējuši. Mēs esam kā bērni krustcelēs, mēs meklējam gan tur, gan tur, staigājam pa dažādiem semināriem, bet iegūt to, ko vēlamies un ko mums vajag, var nevis caur lekcijām, bet gan praktiski. Piemēram, jūs aizejat uz baznīcu, paklausāties, jums iepatīkas mācītājs, bet jūs neradīsiet harmoniju, kamēr nesāksiet skaitīt lūgšanas. Tāpat arī vēdiskajā tradīcija, var noklausīties milzum daudz lekcijas, pēc kurām galva vai plīsis, bet iekšējais gandarījums izpaliks. Kāpēc? Jo nav attiecību ar Dievu. Un cilvēki nesaprot, ka attiecības jāveido nevis ar lektoru, bet ar Dievu *caur* lektoru. Un, ja pašam lektoram ir labas attiecības ar Dievu, tad arī auditoriju viņš aizvedīs pie Dieva. Tādēļ brīdinājums – neradi sev elku – ir ļoti pareizs. Jo, tad tu ieciklēties uz lektoru, un lektors tad kļūs par Dievu, bet nespēs sniegt tev to, pēc kā esi nācis. Jo patiesībā viņš ir starpnieks, kuram ir jānorāda tev pareizais ceļš. Katram lektoram būtu jāmudina cilvēki uz praktiskām nodarbēm – uz lūgšanām, mantrām. Jebkurai zinātnei, numeroloģijai, astroloģijai, hiromantijai būtu jānonāk pie praktiskām nodarbībām. Ja tā nav, tad nav jēgas meklējumiem. Mums jau tā ir laba sociālā attīstība, kāda jēga mums to vēl iepazīt, ja tas nerada nekādas attiecības. Vienīgais, ko cilvēki meklē garīgajā ceļā, ir attiecības ar Dievu. Un

mēs to meklējam, dažādās tradīcijās, un visas tradīcijas ir labas. Nav nozīmes, kādas tradīcijas tu izvēlēšies, rezultāts būs viens, jo Dievs ir viens.

Vai var būt tāda situācija, kad, piemēram, viens no pāra iet šo ceļu, nodarbojas ar praksēm, bet otrs, lai arī pats to nepraktizē, savu partneri atbalsta?

Ir ģimene, ģimene darbojas vienots bioloģisks organisms. Vīrs, sieva, bērni, un beigu beigās mēs esam daļa no dzimtas, kurai arī ir kāds uzdevums. Visi cilvēki ir viena liela ģimene, un galu galā mēs nonākam pie šāda vienota pasaules redzējuma. Ja sieviete ir sākusi iet garīgās prakses, tad viņai vienkārši ir jādūdzas par saviem bērniem, savu vīru. Viņa gan lasa lūgšanas vai mantras savas dvēseles labsajūtai, gan arī aizsargā savas ģimenes garīgo pusi. Sākotnēji sieviete savu ģimeni vienkārši aizsargā, skaita aizsardzības mantras un noņem no sevis daļu psiholoģiskās slodzes, kura eksistē katrā sievietē (bailes par bērnu, kuras patērē daudz psihiskās enerģijas). Vienkārši, skaitot mantras, pēc kāda laika sāk just, ka Dievs bērnu aizsargā, un tas darbojas. Viena lieta ir skaitīt mantras, otra – pārlicināties, kā tās strādā. Sieviete ir praktiķe, un ja viņa skaita mantras un neredz rezultātus, viņa ar to nenodarbosies. Tas ir fakts. Tantra ir metode, kā var regulēt iekšējās un ārējās attiecības ar lūgšanu palīdzību. Vēdiskajā tradīcijā tās ir mantras, citās tradīcijās – lūgšanas. Mums ir dažādas reliģiozās tradīcijas, kuras saka – tu pats esi labs kāds esi, bet tu vari arī pieslēgties dievišķajai enerģijai. Varbūt vienkārši šī ideja cilvēkiem netiek pasniegta pietiekami saprotamā veidā. Jo Dievs jau nav nekas nepieejams, viņš atrodas katra cilvēka dzīvē, un no katra atkarīgs, ko viņš saskata – sabiedroto, palīgu, vai tikai un vienīgi uzraugu. Bet viņš nav uzraugs, drīzāk jau domubiedrs, palīgs. Un kā ieslēgt sevi, savu prātu, kā to ieraudzīt, kā to sasniegt ar prakses palīdzību, tā arī ir tantra dažādās reliģiozajās tradīcijās.

Ja mēs skatāmies uz ģimenes laimi, tā lielā mērā atkarīga no sievietes. No tā, cik viņa spēs sevī, savā dzīvē ienest šo līdzsvaru, un tajā pašā laikā ir Marss, kurš vīrietim pavājinās spēcīgas sievietes klātbūtnē (mums daudz tādas sievietes ir, kurām grūti būt „aiz” vīra), taču arī šīs sievietes grib savu stipro vīrieti, viņa aizsardzību. Vai tur ir varianti?

Ir. Vienkārši ir jāsaprot, ja tu, sieviete, esi Saule un Marss, tad kur slēpjas tava aizsardzība – Mēnesī. Sieviete vienkārši ir jāpamaina psiholoģiskais tips un jāsaprot, ka, Saule un Marss var realizēties tikai uz Mēness rēķina. Ja tev ir spēcīga Saule, tu esi aktīva un mērķtiecīga, un spēcīgs Marss, tu esi arī laba organizatore, pie tam, tev noteikti būs labs Merkurs, jo tu vēlēšies sevi realizēt sociumā, - un sievietei izvirzās vadībā spēcīgas vīrišķās planētas. Bet daba joprojām ir sievietes daba. Un precēties mums gribas, lai būtu bērni un gribas, lai bērniem būtu ģimene. Galu galā, ja mēs apprecamies ar sev līdzīgo, mēs iegūstam konkurentu. Tā vairs nebūs ģimene.

Bet stipra sieviete vēlas vēl spēcīgāku vīrieti, un viss sanāk otrādi.

Jā, un tā ir kļūda. Vēl stiprāks, tā noteikti būs konkurence. Stiprāks nav iespējams, - tur ir jēga. Un viņai ir jāpārkārto sevi, viņai ir jāsaprot, ka vīrietis būs tas, kuram būs daudz Mēness, līdzietīgs, līdzjūtīgs, mīlošs, kurš viņai dos gan aizmugures sajūtu, gan enerģiju. Vīrietis var būt vai nu Saule vai Marss, ja tu esi Mēness tips, vai nu Mēness, ja tu esi Saules tips. Tas nenozīmē, ka tev jāmeklē spilgtāks, stiprāks nekā tu, reizēm vienkārši var būt tā, ka neatradīsi. Neatradīsi, jo stiprāks nav. Vienkārši ir jāmeklē tas, kas mums pašiem no dabas nav dots. Ir jāatrod Mēness tips.

Mēs dzīvojam harmoniskā pasaule. Patiesībā dzimst daudzi puzzles gabaliņi, kuri viens otram der. Bet mums ir kaut kāds iekšējais ģimenes standarts. Ja jau tu esi precējies, tad tev ir jāgrib būt precētai (vārdu spēle ar „замужем” - aiz vīra). Bet tu esi citāda un tas ir jāsaprot. Pirmais, kas ir jāsaprot stiprai sievietei, ka viņa ir stipra, un ka viņas daba ir sociums. Un ja reiz tava daba ir sociums, tad – kas būs mājās, kas nodarbosies ar bērniem? Tādā gadījumā tavam pamatam un aizmugurei ir jābūt labsirdīgam, līdzjūtīgam Mēness tipa vīrietim. Un tad būs harmonija. Ja sieviete pieņem šādu modeli, viņas ģimene saglabājas. Savukārt, ka viņa nepieņem šādu modeli un meklē līdzīgu vīrieti, tad rezultāts ir mūžīga cīņa, konkurence un nelaimīgi bērni, daudzas laulības. Beigās viņa viļas un paliek viena, sak, kam man tas vajadzīgs, esmu nogurusi, viss, labāk man būs ārpus laulības attiecības, bez atbildības.

Sabiedrībā ir izveidojies tā, ka sieviete meklē to Alfa tēviņu.

Alfa var būt arī Mēness tips. Tagad daudzi mūsdienu vecāki sadursies ar to, ka sākot no 2000.gada dzimušajiem bērniem ir super stiprs Mēness un nav izteiktas Saules. Un tā ir Alfa. Jo šie bērni vairs nav tādi kā mēs. Un visi skolotāji to pateiks, ka ir atnākuši pilnīgi savādāki cilvēki, kuriem nav ambīciju, un jūs nevarat tā vienkārši aizskart viņu Ego. Kad mēs mācījāmies, mūs vadīja un motivēja Ego: ja slikti mācīsies, būsi sētnieks! Bet šis bērns pateiks – lieliski, brīnišķīgi, labi, un lai es būtu sētnieks, man vienalga. Otrā motivācija bija – tu būsi muļķāks par citiem! (tas bija Jupiters), kauns būt muļķim, un mums stāstīja, kā mēs izskatīsimies, ja nepratīsim pareizi izteikties vai kaut ko nezināsim. Bet šodien viņiem daudziem nav Jupitera akcentu, attiecīgi nav uz ko viņus motivēt. Viņiem ir daudz Mēness, daudz psihiskās enerģijas. Viņi visi, vai vismaz ļoti daudzi, ir Mēness Alfas. Un viņi nav ieciklējušies uz sevi, viņus virza cita ideja. Piemēram, mēs katrs cenšamies būt pašpietiekams, tiecamies uz iekšējo harmoniju. Viņi to nespēs iegūt nekad, jo viņiem ir kaut kāda zināma asimetrija, piemēram Mēness ļoti daudz, viss cits ļoti maz. Un kā tu vari sevi realizēt tikai ar Mēnesi? Lai realizētos, tev vajag arī spēcīgu Sauli, Jupiteru. Tādēļ viņi apvienojas. Tiek radītas sistēmas. Jau kopš 2000.gada attīstās sistēmas, kas apvieno cilvēkus, - Facebook un tamlīdzīgi. Agrāk nekā tāda nebija, jo mēs esam cita tipa cilvēki. Pasaulē ir ienākusi jauna paaudze, jauna ideja. Un, jo vairāk viņu kļūst, jo spēcīgāk šī ideja dominē. Cilvēkiem no mūsu paaudzes, kuri ir ar spējām un agrāk dzīvoja mierīgi un tās neizpaužot, tās spējas tagad aktivizējas. Un šie cilvēki agrāk centās neizcelties, gribēja būt kā visi. Tagad tas viss ir mainījies, viņi vairs nevēlas būt kā visi. Mūsu paaudzes cilvēki dēļ tā, ka enerģija acīmredzot ir mainījusies, arī vēlas vairāk, vēlas realizēties, viņi vairs

nav mierā ar parastajiem dzīves standartiem. Viss mainās. Tas, ka pasaule mainās, tas ir fakts. Tas, ka būs grūti pārvaldīt pasauli ar vecajām idejām, tas arī ir fakts. Tāpēc šie bērni arī visu mainīs, piemēram, pedagoģiskos uzstādījumus, jo ir pavisam cita motivācija, autoritārisms šos bērnus nespēj vadīt, ir vajadzīga sadarbība. Ir jāsaprot arī tas, ka viņi daudzējādā ziņā ir „krutāki” par mums, arī tas ir fakts, un mēs nevaram daudz viņiem dot, jo esam parasti, vidēji. Un tie cilvēki, kuri viņiem var kaut ko dot, viņi šobrīd aktivizējas, viņi ir ļoti ilgi gulējuši, jo just ir viens, bet apzināties kas cits. Viss mainīsies, tas ir acīmredzami. Ir saprotams, ka mūsdienu vecākiem ir smagi, jo bērni ir citi. Grūti ir vecvecākiem; ja agrāk ģimenēs omītes un opīši bija atbalsts bērnu audzināšanā, tad tagad viņi jūt, ka pietrūkst enerģijas, ka mazbērns ir pārāk enerģisks. Tas nozīmē, ka paļauties uz saviem vecākiem jaunā ģimene vairs nevar. Nevar kā agrāk, atstāt bērnu ar omīti un doties strādāt. Tādēļ jaunajiem vecākiem ir nepieciešama palīdzība, jo viņiem ir sarežģīti.

Bet sarežģīti ir tajā gadījumā, ja viņi nesaprot un nepieņem to, ka bērni ir citādāki?

Mazsvarīgi, saprot vai nesaprot. Tie, kuri nesaprot, krīt izmisumā. Ir piemēram tādi gadījumi, ka ir vairāki bērni un viens no bērniem paziņo, ka vairs negrib brāļus un māsas, un dara visu, lai paliktu vienīgais bērns.. Tāpēc galvenais, kas vecākiem ir jāsaprot, ka bērniem ir jābūt sociumā. Tas nozīmē, ka šodienas mamma nav tā mamma, kas sēž mājās viena un audzina bērnu. Mūsdienu bērniem ir jābūt sabiedrībā, tikai tur viņi mijiedarbosies viens ar otru un iemācīsies realizēt kopējo ideju.

Jo šī mamma viņam nevar dot to, kas viņam ir nepieciešams.

Dabiski. Tur jau tā lieta, ka neviens no vecākiem nevar to dot. Šodien bērni var dot viens otram, mijiedarbībā, gan enerģiju, gan mērķus. Un viņi to var izdarīt tikai organizētā vidē. Tādēļ, kad piedzimst bērns, jums jau sākumā ir jāsaprot - tas, ka jums ir grūti, tas ir normāli, jo tā tas ir, jo viņi ir cita tipa cilvēki, un jūsu uzdevums ir iemācīties ar viņiem sadarboties jau no bērnības, un dot viņiem iespēju būt sociālajā vidē, kur viņi spēs izdzīvot, attīstīties un darboties. Ja jūs viņiem nesniegsiet iespējas būt sabiedrībā, viņi šo vajadzību apmierinās caur internetu. Un internets, tā arī ir viņu vide. Pamēģiniet pasēdēt internetā tik daudz, ja jums ir maza Mēness ietekme; tas nav iespējams, jūs psiholoģiski nogursiet. Šodien mēdz teikt, lūk, tagad ņemsim un liegsim bērnam pieeju internetam. Atceros, kad es biju maza, man vēlējās ierobežot pieeju televīzijai. Mēs, mūsu komunikācija un televīzija, mēs ienācām tādā pasaulē, jau gatavi tādai komunikācijai. Šodien nāk jauna paaudze, gatava komunikācijai internetā. Ja mēs viņus tajā bremsēsim, viņi būs nekomunikabli. Viņiem, acīmredzot, ir pietiekami enerģijas priekš tā, mums – nav. Bet mēs cenšamies viņus mērīt pēc savas mērauklas, uzstādīt viņiem hiperaktivitātes diagnozes; ne jau viņi ir hiperaktīvi, tie esam mēs, kas esam reāli hiperpasīvi šim laikam. Tā ir mūsu, nevis viņu problēma. Ja mēs tagad viņiem skolā uzstādīsim diagnozi „hiperaktīvs”, tad viņi, kad izaugs, uzstādīs mums citu diagnozi. Saprotiet, tajā ir jēga. Jā, nu es ceru, ka tā kā viņus lielākoties

pārvalda Mēness, viņi būs līdzcietīgi. Bet mēs nesaprotam, mēs nezinām, par ko izveidosies mūsu pedagoģija un mūsu pieceja. Es, kā pedagogs un psihologs, skaidri redzu, ka metodēm ir jāmainās. Tā kā, visā visumā aina ir pietiekami harmoniska, bet to ir jāparāda cilvēkiem tā, lai viss saliktos pa plauktiņiem, lai mammas neuzskatītu, ka ir sliktas mammas, lai viņām nebūtu kompleksu, ka viņas nespēj valdīt pār bērna kaprīzēm. Nu viņas vienkārši nevar, jo viņām nav tādu iespēju un spēku nepietiek, bet viņas ir ļoti labas mammas. Bet sievietei ir šis teicamnieces komplekss, būt gan sabiedriski aktīvai, gan labai mammai. Un vecākiem ir jāsaprot, ka viņi tiks galā, pirmkārt, - kopā, jo mammai vienai būs ļoti grūti audzināt bērnu; otrkārt – ir jāpiedalās visiem ģimenes locekļiem, citādāk mums nepacelt uz augšu šo paaudzi; un, treškārt, galvenais atbalsts ir ne vairs vecvecāki, bet sociums. Tādēļ, tagad ir jāattīsta bērnudārzi, tas būtu ļoti perspektīvs gājiens, lai arī cik to Rīgā nebūtu, tie būs pieprasīti. Jo mammai vajag atpūsties, vienkārši ņemt un gulēt un izgulēties, bet tas nozīmē, ka bērnam tikmēr ir jābūt aizsardzībā. Un tāda struktūra kā bērnudārzs tādēļ būs ļoti pieprasīta. Šie bērni, kad viņi izaugs, atbildīs jaunā laika prasībām. Un viņi arī radīs šīs struktūras, bet mēs vienkārši nespējam saprast, kas priekš viņiem dotajā brīdī ir svarīgākais. Un es arī nesaprustu, ja nebūtu hiromantijas un astroloģijas, kas vienkārši parāda šo aspektu, ka pēc 2000.gada dzimušie bērni ir savādāki pēc savas struktūras.

Mana meita, kurai ir 9 gadi, ir pilnīgi pārņemta ar radošām, mākslinieciskām nodarbēm, un pirms pāris gadiem viņa man pateica, ka būs māksliniece. Es jautāju, kas tu būsi – aktrise, dejotāja? Viņa domīgi skatās uz mani uz saka – kāpēc tu domā, ka šodien jau ir tāda profesija, kas es būšu?

Absolūta patiesība. Redzi, mēs nesaprotam. Es, kad kontaktējos ar šiem bērniem, es redzu, ka mēs neesam spējīgi uz ļoti daudzām lietām, bet tie cilvēki, kuri varētu viņiem palīdzēt, vēl nav realizējušies savās spējās sistēmas dēļ. Jo sistēma mūs nolīdzina. Bet šiem bērniem ir pavisam cits apziņas tips, kurš nav raksturīgs mums. Tādēļ viņi vairāk ir tendēti attīstīties sociumā, nevis iekšēji, ģimenes lokā. Viņi vairāk atdosies sabiedrībai. Mēs vēlamies, lai kaut kas mainītos pasaulē, politikā, valstu mijiedarbībā, bet nekas nemainīsies, kamēr tie bērni nenonāks pie varas. Jo mums ideja visiem ir viena un tā pati – es esmu Saule, es esmu Ego, es esmu labākais. Bet viņiem ideja ir cita – Mēness, apvienošanās, harmonija. Tādēļ, gaidīt ir atlicis pavisam maz. Viņi pieaugs un pasaule mainīsies, bet mēs aiziesim, kopā ar savu ideoloģiju.

Ar kādu uzdevumu šie bērni ienāk tāda tipa (vecā kaluma) ģimenē?

Katram ir savs uzdevums. Netakarīgi no tā, kura planēta ir spēcīga. Ar šiem bērniem īpašu problēmu nav, jo viņi ir ļoti izteikti. Mēs esam tādi, viduvējības, un, ja kas atšķīrās, tad mēs tikām smalki pētīti zem lupas, kur tad slēpjas mūsu talanti. Šodien viss ir ļoti vienkārši, atliek skatīties, ko viņš dara. Piemēram, ja ir tā, ka Saule ir ārkārtīgi spēcīga, tā ir pārslodze; visam jāgriežas tikai ap mani, tad cilvēks ir vienkārši līderis, attīsta līdera īpašības. Bet, ja cilvēks neko

negrib, sēž pie datora, viņam ir daudz psihiskās enerģijas, bērībā viņš ir ļoti kustīgs, bet tad atrod datoru un tajā iegrīkst, tas jau ir Mēness tips. Un viņš dzīvo internetā, jo šeit viņam nav interesanti. Un ir jāsaprot, ka viņi ir dzimuši psihologi un jūs skenē. Viņiem nav Ego, nav ambīciju, bet ir daudz enerģijas. Tie ir bērni baterijas, kas atnāk. Un kaut kad viņi apvienosies ar kādu Sauli un to baros, ja Saulei būs kāda ideja. Ja jums nav globālas, misionāra idejas, jūs šiem bērniem neesat interesanti. Un ir jāļauj viņiem būt internetā, jo tur viņi meklēs šo ideju. Sākotnēji caur rotaļām. Pēc tam, kad viņi būs izspēlējušies, iemācījušies mijiedarboties interneta vidē, viņi caur sociālajiem tīkliem meklēs sev sociālos līderus. Jeb varbūt bērns ir *jupiterietis*, viņam ir lielas smadzenes (Eiropā vispār ir daudz bērnu, kuriem ir super Jupiters), viņam arī nav izteikts Ego, var būt maz enerģijas, daži no viņiem ir autiski. Autiski bērni ir sociuma smadzenes. Jā, viņiem nav ar ko sarunāties, tādēļ viņi ir sevī. Viņi meklē līderi, ideju un to, kā to iemiesot. Ir arī tādi, kas nav autiski, bet viņi nesaprot mūsu idejas, mūsu ambīcijas, viņi mūs vienkārši nesaprot. Ja bērns ir *jupiterisks*, viņam ir jādod zināšanas, bet ne jau mūsu smadzenēm paredzētās zināšanas. Mūsu sistēma paredz to, ka mums ir jāiegaumē, tagad neko nevajag iegaumēt, tagad vienkārši ir jādod bērniem iespēja iegūt informāciju un radoši strādāt ar idejām, sadarboties ar mehānismiem, datorsistēmām. Viņi ar tām sadarbosies, viņu „datu bāzes” iespējas ir nesalīdzināmi plašākas. Tādēļ, saprotot kādā virzienā tavs bērns ir attīstīts, šo virzienu vajag attīstīt, bet vienlaikus saprast, ka viņš nekad nerealizēs sevi vienatnē. Viņš pašrealizēsies tikai kopā ar līdzīgi domājošiem bērniem, pretējā gadījumā viņš būs nelaimīgs, jo viņš ir talantīgs vienā konkrētā jomā, viņam pat nav kaut kādu konkrētu planētu, kas palīdzētu izdzīvot. T.i., mēs esam individuālas izdzīvošanas vienības sociumā, ar salīdzinoši maziem prātiem, bet izdzīvojam. Viņi – nē, viņi izdzīvos tikai kopā. Tie bērni, kuri no bērības būs sociāli adaptējušies, tie būs veiksmīgi. Tie, kuri nebūs sociāli adaptējušies, tiem būs sarežģītāk, jo nāksies meklēt mijiedarbību, kuri citi saņems jau no bērības. Tāpēc mūsdienu vecākiem tā problēma nemaz nav tik milzīga, vienkārši ir jāpaskatās, kura planēta bērnam ir noteicošā. Starp mūsu bērniem arī parastie, tādi kā mēs, bet viņu ir ļoti, ļoti maz, ļoti neliels procents.

Un kas notiek tad, kad piemēram, tēvs ir ar ļoti spēcīgu Sauli, Marsu, bijis armijā, ar ļoti stingru nostāju un prasībām pret bērnu. Šādi tēvi vīrieši savus bērnus ar spēcīgo Mēnesi vienkārši nepieņem un nesaprot.

Nepieņem un nesaprot. Un bērni kaut kā izdzīvo šajā vidē.

Un tādi vecāki stumj bērnu ārā no viņam nepieciešamās vides, sabiedrības un cenšas dod savu Saules un Marsisko enerģiju.

Jā, tāda ir mūsu bērnu karma jeb liktenis. Jo šis ir tāds kā sociuma pārejas moments.

Kamēr bērni ir viena paaudze un vecāki – cita.

Jā, mūsu divtūkstošnieki kaut ko no mums saņems, bez šaubām. Saņems mūsu Ego, mūsu Marsu, daļu no mūsu pasaules redzējuma. Un viņi mēģinās dzīvot pēc mūsu likumiem, bet diez vai kaut kas sanāks. Tādēļ – viņi ir pārejas posms, mēs jau diez vai mainīsimies. Viņi ir citādi, viņi saņems gan mūsu pieredzi, visticamāk sataisīs daudz „ziepes” un nonāks pie kaut kā sava, radīs savu pasauli. Tehnoloģijas ir pielāgotas viņu sabiedrībai, tai, kura tagad attīstās un tā turpinās attīstīties. Patiesībā viss ļoti harmoniski savienojas. Ir tikai tas, cik mēs esam gatavi pieņemt vai nepieņemt šīs pārmaiņas. Jo viss apvienojas, visas zinātnes, reliģijas, mēs nonākam pie pavisam jauna posma. Un harmonija slēpjas tajā, ka mums ir lielākā mērā jādomā par sociumu, par izplatījumu, par Zemi, par kopīgām lietām, nevis jācenšas strādāt pie personīgā Ego. Ja cilvēki sevi nemainīs, tad viņi neierakstīsies jaunajā pasaules skatījumā, jo ir jābūt vairāk Mēnesim, galu galā, vairāk harmonijai pasaulē. Un bērni, kas ienāk tagad pasaulē, jau sākotnēji saprot šo harmoniju, iekšējo vidi. Un mums viņi piedod, piedod mūsu egocentrismu un nelīdzsvarotību. Mēs esam viņu vecāki un viņi mūs mīl, bet viņi būs savādāki un mūsu mazbērni arī būs savādāki.

Vai bērni pēc 2000. gada piedzimst bez karmas?

Karma tiek nodota caur Saturnu, bet ļoti, ļoti daudziem bērniem tagad Saturns kā tāds nav. Arī daudziem mūsu paaudzes cilvēkiem ir tā, ka karma ir, bet nav pienākuma, savukārt, tie, kuriem ir pienākums pret dzimtu un ģimeni, viņi par to rūpēsies. Piedzimstot šajā ķermenī, mums visiem ir karma. Divtūkstošniekiem arī viņa ir, bet viņi ir brīvi, viņiem nav sajūta, ka viņiem ir pienākums rūpēties par dzimtas karmu, viņu matricā nav 8 un 7, šajā plānā viņi ir brīvi. Un tas, cik ļoti viņi rūpēsies par saviem vecākiem, vecvecākiem, atkarīgs no tā, ko mēs viņiem ieaudzināsim. Tas, uz ko paļaujas un cer mūsdienu vecāki, ka, lūk, izaugs bērns, un būs, kas par mani parūpējas; bet nevajag uz to paļauties. Jūsu bērns parūpēsies par jums tieši tik, cik spēsiet viņā ieaudzināt šo sajūtu. Ja jūs to nedarīsiet, viņš arī to nedarīs, jo viņam nav karma un viņš neizjutīs pienākumu. Mēs katrs redzam pasauli caur savas uztveres prizmu. Divtūkstošniekiem ir labi kopā un viņi uzskatīs, ka arī mums ir labi kopā.

Šobrīd ir tāda situācija, ka, ja par to nerunāsim, tad, pirmkārt jau, pietiekami asa problēma rodas vecākiem (es to redzu pēc konsultāciju skaita palielināšanās); otrkārt, mēs nez kāpēc uzskatām, ka, ja reiz mums ir bērns, tad mēs jau esam izcili un talantīgi pedagogi un psihologi, bet tas tā nav. Jo šie bērni prasa reālu kvalifikāciju, profesionālu pieeju. Daudziem no mums tās vienkārši nav un nav iespēju viņiem to dot. Jā grūti, bet bērni nejut grūtības, jo mēs esam viņu vecāki un viņiem nav tādas domas, kā – man ir grūti ar vecākiem. Bet, kad viņi izaugs, viņi novērtēs mūsu kvalifikācijas līmeni, to, cik daudz mēs viņus izglītojam. Viņi neizturēsies pretenciozi (jo pretenzijas, tā arī ir Saule), bet ar līdzjutību. Mēs cenšamies uztipt viņiem savas vērtības, bet viņi klausās, skatās, un nesaprot – kāpēc. Un rodas disbalanss. Mums viss balstās uz Ego, tas ir mūsu dzīves galvenais stimuls, bet viņi visu būvē uz citiem pamatiem un viņi neredz mūsu dzīves aspektu. Perspektīvi ir tie cilvēki, kuri saprot, ka šos divtūkstošniekus vajag apvienot organizācijās, dot viņiem iespēju sadarboties, radīt savstarpējas mijiedarbības atmosfēru. Un

visiem vecākiem jāsaprot, ka sociālajā vidē viņi būs sabiedriskāki nekā mājās. Vienkārši nevajag censties no Mēness tipa bērna izveidot līderi. Viņš mācīsies labi ne dēļ ambīcijām, bet dēļ līdzjūtības, sak, laba skolotāja, es negribu ar viņu bojāt attiecības. No otras puses, bērns nesaprot, kāpēc ir jāiekaļ tik daudz, ja tas viss ir internetā, kāda jēga. Skolotājs saka – tev jāattīsta savas smadzenes, te jāattīsta emocijas, tev jāsaprot šo vidi.

Mans dēls saka, labi, es iemācišos, un – ko es tālāk dzīvē ar to iesāksu?

Un lūk, te ir jautājums – un tālāk ko? Un mums nav ideju un atbildes, jo „tālāk” – tas jau ir nedaudz cits pasaules redzējums.

Tagad jau ir parādījušās citādākas sistēmas, apmācības sistēmas, ar citu pieeju tam, ko un kā mācīt. Pagaidām gan tas vēl neiekļaujas sistēmā.

Jauniešiem šodien ir ļoti grūti. Ja grib izdzīvot, tad ir jāizdzīvo. Un, lai izdzīvotu, ir jādod viņiem sociālo vidi, bērnudārzu, spēļu istabas. Jo arī rotaļās bērni mijiedarbojas. Un ir redzams, ka vecākiem un bērniem ir vieglāk tad, kad bērni ir kopā.

Ir arī tādi bērni, kuri nevēlas biedroties.

Tie ir Mēness tipa bērni, baterijas. Viņus vajag pabīdīt. Tos mājas bērneļus, kuri sēž pie datoriem, viņus vajag izgrūst sabiedrībā, sakot, redzi – tev tur arī ir labi, tevi tur gaida. Jo arī viņi ir ļoti vajadzīgi sociumam. Vienkārši, pagaidām viņi to nespēj saskatīt, viņi būvē savu pasauli datorsistēmās, viņiem tur ir vieglāk darboties.

Jo spēcīgāks Mēness, jo ērtāk viņi jūtas mājās?

Protams. Tur ir mierīgi, tur ir māmiņa un tētis. Un šos tipus ir ļoti grūti dabūt ārā no mājas, Mēness tipa bērni nevēlas dzīvot patstāvīgu dzīvi, viņiem tāpat ir labi, viņi dzīvo interneta pasaulē. Un tā ir lielākā vecāku pieļautā kļūda. Jo šos bērnus jau no pašas bērnības bija jābīda sabiedrībā, jārada nevis interneta vide, bet sociālā vide, lai viņi saprastu savu lomu šajā vidē, lai viņi saprastu, kāpēc viņi tur atrodas. Un, kā lai darbojas šī pasaule bez Mēness ietekmes, - nu nekā! Viņiem ir misija. Jā, daļēji tā realizēsies caur internetu, bet daļēji arī ārējā pasaulē.

Esmu redzējusi šādus jauniešus ap 20, kuri visu laiku pavada datora sabiedrībā, un mamma nezina, ko ar viņu iesākt.

Mammai ir grūti. Un viņš ir mierīgs, kad atrodas pie datora, pretējā gadījumā viņš vienkārši uzspridzina viņai smadzenes.

Un pēc tam? Viņš nesaprot, ko darīt ar cilvēkiem, kā ar viņiem sarunāties.

Jā, sociāli absolūti neadaptējies cilvēks. Lūk un tas saucās – vecāku kļūdas. Kurš gan cits? Pedagogi to nesaskatīs.

Jūs ļoti interesanti runājat par askēzi. Es to sapratu tā, ja es attiecībās vēlos kaut ko izmainīt, man ir jāpieņem askēze? Vai tas attieksies uz to, par ko mēs sākumā runājām, uz attiecībām - sievietei Saule, vīrietis Mēness? Vai tas ietekmēs šīs attiecības, harmonizēs tās?

Es pati esmu no tām stiprajām sievietēm, es arī meklēju harmoniju. Un es sapratu tādu lietu, ka pirmais, kas sievietei ir jādara, ir jāsaprot un jāpieņem savu dabu un to, ka tas, kāda viņa ir, tas ir labi. Otrkārt, ir jāzūdod sev jautājums – es esmu tāda un ko man darīt? Daudzas lekcijas tiek balstītas uz sarunām par ģimenes attiecībām – tev ir jāpielāgojas kaut kādiem standartiem, tev sevi jālauž. Bet, ja tu sevi laužīsi, tu nekad nerasnēsi harmoniju, tu nekad neatradīsi savas dzīves harmonisko variantu. Tas nenozīmē, ka nav jāstrādā pie kvalitātēm, bet tev ir priekšrocība, un tava priekšrocība ir spēks, spožums un sociālā adaptācija. Ja tas tā ir, vai tad tas nozīmē – nebūt laimīgai? Nē. Tad jāmeklē metodes, ar kuru palīdzību tu vari ietekmēt situāciju. Ir daudz tādu metožu. Par vienu metodi es jau runāju iepriekš, par lūgšanām un mantrām, par dievišķo enerģiju, kura dod tev iespēju ietekmēt situāciju, jo tev ir attiecības ar dievu, tu esi noteiktas situācijas radītājs. Otra metode, jautājums – kur ņemt enerģiju? Viens – no lūgšanām, otrs – caur askēzi. Un mums ir jāsaprot, ka, ja mēs kaut ko gribam, mums par to ir kaut kā jāsamaksā. Dotajā situācijā, ja mēs maksājam ar praktiskām nodarbēm, lūdzamies, tad apziņa saprot, - viss ir godīgi, ir enerģētiskā apmaiņa. Un otrs aspekts. Tev ir kaut kāds zaudējums. Piemēram, nepietiek Venēras vai karmas, lai atrastos konkrētā dzīves līmenī, lai dzīvotu pēc noteiktiem standartiem. Parasta situācija, standarti ir – bet naudas nepietiek. Ko mēs darām? Sākam daudz strādāt. Bet tad nepietiek laika dzīves baudām, un veselības un spēku nepietiek. Un veidojas apburtais loks un mēs pārstrādājamies. Mums jāsaprot, ka šobrīd visā pasaulē ir vispārēja inflācija, un lai iegūtu tādu labklājības līmeni, kāds bija, piemēram, pirms 5 gadiem, ir jāstrādā divreiz vairāk. Tāda tagad ir pasaules kārtības kopīga tendence. Un tad ir tāda lieta kā askēzes. Tad mēs vērsamies pie mistikas. Mistika saka, ka tu kaut ko gribi, tev ir kaut kas jādod. Piemēram, es gribu naudu, gribu, lai tā ir un uzkrājas, un tanī pat laikā es nevēlos tam veltīt visu dzīvi. Es vēlos, lai man ir iespējas baudīt šo procesu kopā ar savu ģimeni. Un tad es saku, - es dēļ šī momenta esmu gatava ziedoties, nu teiksim, es gavēšu kaut kādās dienās; un šo askēzes enerģiju es atdošu savu ieceru īstenošanai. Es atsakos uz nedēļu no šokolādes, tā ir askēze, mans prāts dēļ tā cietīs, mans ķermenis dēļ tā cietīs, un šo ciešanu radīto enerģiju es atdošu vēlmes papildīšanai. To visu var teikt prātā, sevī. Tas ir jauns apziņas līmenis. Tādā veidā jūs galu galā varat regulēt visus savas dzīves aspektus. Ja kaut kur ir maz enerģijas, jūs varat kaut ko ziedot, lai tur būtu vairāk enerģijas. Tā realizējas harmonijas ideja.

Es atsakos no kaut kā, kas man patīk?

Jā, tu atsakies no kaut kā, kas tev sniedz baudu, rezultātā – tā priekš tevis ir askēze, un šīs askēzes enerģiju tu velti kaut kam. Viss. Mēs dzīvojam enerģijas pasaulē, enerģija ir tik pat materiāla, kā visas citas lietas. Viss ir veidots no enerģijas, un šo enerģiju mēs varam virzīt, pārvirzīt. Un to mēs varam tikai ar prāta palīdzību, bet ņemt – ar askēzes palīdzību. Ir trīs enerģijas avoti, kurus varam izmantot. Viens avots - tā ir mūsu dzimta, bet tad ir jābūt labām attiecībām ar vecākiem un jālūdzas par senčiem. Otrs avots – tās ir mūsu askēzes, jo mēs vienkārši zinām, kā enerģētiski darbojas šī pasaule un novirzām šo enerģiju vajadzīgajā virzienā, atsakoties no kaut kādām baudām. Trešais avots ir dievišķā enerģija, kad mēs vienkārši lūdzamies, arī tā ir askēze, lūdzoties mēs gūstam enerģiju un to novirzām. Tā mēs iekārtojam savu dzīvi. Tādējādi mēs ātri sevi realizējam.

Par attiecībām ar vecākiem, dzimtu. Vai es pareizi saprotu, ka lūgšana, principā ir tas, ko es varu šodien izdarīt, ja attiecības nav īsti izdekušas. Tā mēdz būt bieži, ka pat parunāt no sirds nav iespējams, viss, kas ir bijis, nav izdziedināms. Un ir skaidrs, ka vecāki savu attieksmi vairs neizmainīs.

Un bērnam ir grūti ietekmēt šīs lietas.

Protams. Bet tomēr. Ar lūgšanām var to ietekmēt un izmainīt?

Ir jāsaprot tāda lieta. Ir jāuzdod sev jautājums. Visi cilvēki neredz lietas tā, kā piemēram, tās redz hiromanti. Es redzu roku un es redzu potenciālu, ar kuru cilvēks ir atnācis, redzu, cik daudz šis potenciāls ir realizēts, labajā plaukstā. Kreisā, tā ir sākuma potenciāls, tas, kas mums ir, mūsu iespējas. Labā ir tas, ko cilvēks vispār dzīvē līdz dotajam momentam jau ir realizējis. Un es redzu, ka potenciāls tiek realizēts uz 40-45%, pat ne puse, reti kuram ir puse un vairāk. Un es jautāju sev – kāpēc tā? Kāpēc Indijā tā nav? Kāpēc, skatoties Austrumu cilvēku plaukstās, skats ir savādāks? Tas, kas cilvēkam ir dots, tas attīstās, realizējas. Mēs? Mums ir izglītība, mums ir cita sistēma, mums ir dots daudz vairāk, tas ir fakts. Bet mēs nerealizējam visu līdz galam. Meklējot jautājumu uz to, kas nav tā mūsu sabiedrībā, kura ir tomēr progresīvāka, es sapratu, ka šis aspekts atduras dzimtā. Jo austrumu zemēs progresīvākas ir attiecības ar radniekiem, viennozīmīgi, simts procentīgi, - cieņa un ģimenes tradīcijas. No otras puses, Krimas tatāru plaukstās, piemēram, es redzu, ka viņi realizējas labāk. Viņiem ir sava sistēma, dzimtas attiecības. Viņi uztur tradīcijas, lūdzas par dzimtu un senčiem, - mēs to nedarām. Mēs cenšamies izaugt, aiziet no ģimenes, un veidot savu personīgo šūniņu, neatkarīgi no dzimtas. Tas ir vienīgais, kas mums nedod iespēju mijiedarboties; mums liekas, ka tas ir pareizi, bet tas nav pareizi, jo gala rezultātā mēs nerealizējamies. Par visu ir jāmaksā. Par to, ka mēs atraujamies no dzimtas, mums nav enerģijas pašrealizācijai. Mums nav aizmugures, mums nav atbalsta, tāpēc mēs izmisīgi meklējam pāri, lai gan patiesībā aiz mums būtu jāstāv veselai dzimtai. Tajās klanu sistēmās, tur nav stresa. Jā, no vienas puses, tas nozīmē daudz pienākumu, bet no otras puses, tā

ir enerģija. Ko es redzu Latvijā? - brālis brālim palīdz, piemēram, remontā - par naudu! Tas nav normāli. Tā ir mijiedarbība, bet mēs visu pārnesam uz naudu. Un tad arī mēs zaudējam to atbalstu. Mēs nevaram atļaut kādam palīdzēt mums par velti, mentalitāte tāda – cilvēks strādāja, tērēja savu laiku, man viņam jāmaksā.

Tā sajūta, ka esi parādā.

Vai ne. Bet ne viss ir mērāms naudā. Ir arī iekšējās attiecības. Un mēs, Rietumos, esam zaudējuši šīs iekšējās, dzimtas attiecības. Un, lai tās atjaunotu, lai mainītu mentalitāti, mums jāsaprot, ka, jā, mēs esam attālinājušies no vecākiem, jā, mēs nezinām, kā ar viņiem mijiedarboties, jo viņi arī ir paši par sevi un reizēm mūsu intereses nesakrīt; bet tas nenozīmē, ka mēs neesam saistīti. Un, ja nu tā viss ir salicies, tad viss ko mēs varam viņiem dot, ir par viņiem lūgties. Mēs varam dot viņiem to, kā viņiem, iespējams, nav. Viņiem nav attiecību ar dievu, bet mēs to ļoti vēlamies, un ja mums ir tādas attiecības, tad mēs tās viņiem varam dot. Ko nožēlo cilvēki uz nāves gultas? Ja pameklēsiet internetā, tad atradīsiet, ka viņi visi nožēlo tikai vienu – ka ir tērējuši daudz laika nesaprotamām lietām, un ļoti maz ir pievērsušies iekšējām attiecībām. Un tas ir tas, ko tu nevari ne atgriezt, ne arī nopirkt. Tas nozīmē, ka, jo agrāk mēs pavērsīsimies pret tuvajiem cilvēkiem, tad šīs sakārtotās attiecības dos labumu un, no vienas puses, iespēju arī mūsu bērniem realizēties labāk, viņi realizēs savu potenciālu daudz labāk; no otras puses, kā praksē pierādījis, viņu potenciāls atkarīgs no viņu mijiedarbības sociumā. Cilvēki šodien ir mazāk atkarīgi no dzimtas karmas, un vairāk no adaptācijas līmeņa sociumā.

Tā tad tiem cilvēkiem enerģija no dzimtas vairs nenāks tik spēcīgi, kā mūsu paaudzei?

Jā, tāpēc mums ir sarežģīti, jo mēs esam pēdējie, kam vēl tas ir tik svarīgi.

Tas periods, kurā mēs dzīvojam. Es jūtu, ka dzimtas enerģijas nepietiek, bet mani vairāk velk pie sabiedrības.

Mums ir paveicies. Mēs redzam jaunos cilvēkus. No vienas puses, tas dod mums nemieru, jo mēs saprotam, ka kaut kas mainās, no otras puses, mēs cenšamies mainīties paši, pilnveidojamies. Šis ir lielisks laiks, daudzi no mums ieraudzīs, kā mainīsies sistēma. Jums, Latvijā ir ļoti daudz cilvēku, kuri tiecas uz garīgo izaugsmi, uz materiālā un garīgā saskaņu. Kāds pietiekami labi nodrošināts, zināms cilvēks Latvijā man teica: visi mani garīgie meklējumi ir nonākuši pie tā, ka es sapratu; sākumā es domāju, ka spēju patstāvīgi progresēt un sasniegt iekšējo brīvību kā personību, bet prakse man parādīja, ka nē, es nevaru to izdarīt viens, es to varu izdarīt tikai kopā ar savu ģimeni, ar saviem tuvajiem, ar tiem cilvēkiem, kuri ir man līdzās sabiedrībā; jā, man ir jātiecas uz pilnveidošanos, bet man ir arī jāsaprot, ka es dzīvoju sociumā, un, diemžēl, tas nav viena cilvēka process, bet gan veselās sabiedrības process.

Viņš nonāca pie secinājuma, ka nav svarīgi, ko tu esi sasniedzis, tas ir jādara sociumā. Jo tāds ir mūsu uzdevums. Es domāju, ka viņš nonāca pie šāda secinājuma, jo ir dzimis šo te sajūtu krustpunktā; jo agrāk garīguma ceļš tika aprakstīts pavisam savādāk. Tagad mēs to jau izjūtam savādāk, jo mēs esam kopā. Un neskatoties uz to, kā mūs sadala, piemēram, politika, visu valstu cilvēki iekšēji apvienojas, viņi nepadodas šai te dalīšanas sistēmai. Cilvēki apvienojas caur internetu, viss apvienojas, globāli savienojas. Ir bezjēdzīgi mēģināt dalīt ļaudis, pasaule ir mainījiesies.